

[Erik Østergaard.]

ges og være med til at give de stedboende folk en rimelig eksistens. Da Grønland er en del af det danske rige, kan det vel siges at være naturligt, at der her skulle gælde de samme love som for det øvrige land; det gælder også love om fiskeri.

I det foreliggende lovforslag, der kun gælder Grønland, har man bl. a. fastholdt kravet om fast bopæl på Grønland for dem, der skal kunne fiske inden for 12 sømle grænsen. Når man ikke kender sagen nærmere, kan man nok undre sig lidt over dette krav og finde det urimeligt, men ved nærmere gennemsyn af bemærkningerne til lovforslaget og ministerens skriftlige fremsættelse får man begrundelsen for disse særordninger. Endvidere er der i det medfølgende bilag gjort rede for det grønlandske landsråds stilling til sagen. Jeg forstår, at landsrådet stiler mod en ligestilling med den øvrige danske befolkning, også hvad lovgivning for fiskerierhvervet angår, men at man dels ikke har haft tid nok til at foretage tilstrækkelige undersøgelser på dette område, dels har ment, at tiden endnu ikke var inde til at slippe disse begrænsninger, hvorfor man fra grønlandsk side ønsker at fastholde de hidtidige ordninger i det væsentlige et stykke tid endnu. Til dette ønske vil jeg gerne være med til at tage videst muligt hensyn.

I henhold til lovforslagets § 1, stk. 4, får ministeren bemyndigelse til at dispensere fra bopælsbetingelserne, og det vil jeg betragte som en god løsning, der kan være med til at lempe forholdene i overgangstiden, indtil begrænsningerne kan bortfalde. I Grønland har man jo i den nyere tid anlagt industrielle anlæg, der aftager og viderebehandler iskefangsterne med eksport for øje, og det vil selvsagt være af stor betydning for rentabiliteten af disse anlæg, hvori der er investeret store beløb, og for hele økonomien i Grønland, at denne produktion bliver så stor som muligt. Den dag kommer jo nok, da den grønlandske fiskerbefolkning er i stand til i hovedsagen at forsyne disse an-

læg, men indtil da må man prøve at gå en mellemvej; og til danske fiskere, der får dispensation fra bopælspligten for at kunne fiske inden for de angivne grænser, kan man jo passende stille kravet om, at fangsterne indhandles til de grønlandske fabrikker.

Knud Hertling: Uden at bruge mange ord vil jeg på de grønlandske medlemmers vegne begynde med at understrege, at der både i det grønlandske landsråd og hos de grønlandske medlemmer af folketinget er principiel enighed om, at erhvervsudøvelsen i Grønland bør være åben for alle danske statsborgere. Uenigheden opstår, når man begynder at tale om, hvornår dette skridt bør tages.

Der er næppe nogen tvivl om, at fri erhvervsudøvelse inden for fiskeriet vil gavne det grønlandske samfund mest, forudsat at de fiskere, der hervedefra og fra Færøerne ønsker at fiske i de grønlandske farvande, lader deres fangst i grønlandske anlæg — eller danske anlæg, som hr. Ninn-Hansen sagde det, altså anlæg i Grønland.

Det store spørgsmål er, hvornår et sådant skridt bør tages. Jeg er ganske enig med landsrådet i, at tiden til fuldstændig frigivelse ikke er moden endnu, og at vi beklageligvis fortsat må operere med visse begrænsninger for at beskytte de ret svagt stillede grønlandske fiskere. Samtidig vil jeg imidlertid understrege, at tiden arbejder for frigivelse, og når man læser landsrådets forhandlinger igennem, vil man opdage, at der absolut er velvilje over for tanken om fri adgang til fiskeri i Grønland, og at vi nok, inden der er gået ret mange år, vil opleve den glæde, at man med anbefaling fra alle sider i Grønland kan give fri adgang til fiskeri ved Grønland.

Jeg skal ikke gentage alle de mange argumenter, vi har for at give en vis beskyttelse endnu. Jeg finder det som sagt fortsat rigtigt, at vi har denne beskyttelse, men det udelukker jo ikke, at vi i det udvalg, jeg forventer bliver nedsat, diskuterer problemerne igennem og tager alle aspekterne med,